

[Chr. Christensen]

Lad mig i forbindelse med forårets begivenheder omkring angrebet på vore økonomiske problemer sige, at samarbejdet i folketinget er en nødvendighed, hvis vi skal bevare vort folkestyre. Intet parti kan forvente sit program fuldt ud gennemført imod de andre partier, men med respekt for det enkelte partis egenart må synspunkterne bøjes mod hverandre, for at et flertal kan stå sammen i ansvaret for den nødvendige ledelse af landets styre. Demokrati forudsætter, at den enkelte er i stand til at tage medansvar for samfundets anliggender; dette gælder også de politiske partier. Landets alvorlige økonomiske situation tillader ikke, at partitaktiske krumspring skal gå foran forpligtelser og medansvar for vort lands alvorlige problemer.

Der hviler derfor efter kristeligt folkepartis opfattelse et stort ansvar på de partier, der i den givne situation har valgt de passives rolle; for folkestyret kan en sådan holdning blive ødelæggende. Den kan skabe tvivl i befolkningen om folkestyrets og folketingets evne til at forvalte folkestyret på folkets vegne. Vi må derfor appellere til disse partier om at trække i arbejdstøjet, sådan at man er klar til at tage et medansvar, når næste byrde skal løftes.

Efter de mange grundlovstaler forleden er det vel værd at påpege, at en sådan opgave er mere i overensstemmelse med grundlovens ånd end den, visse partier nu har påtaget sig i retning af at løse de økonomiske problemer ved at søge de mindre partier fjernet fra folketinget igennem en spærregrænse på 5 pct. Man over her i virkeligheden vold imod grundlovens § 31, stk. 2, hvor der tales om sikring af ligelig repræsentation af forskellige synspunkter blandt vælgerne. En forhøjelse af spærregrænsen til 4 pct. ville ved sidste valg have ført til, at ca. 450.000 vælgere ikke var blevet repræsenteret i folketinget.

Om den politiske debat efter forliget vil jeg gerne sige, at kristeligt folkeparti ikke beklager sig over de politiske vilkår. Det at gøre dagens hårde arbejde kan i sig selv være hårdt, og det bliver ikke lettere af, at de, der står og ser på med hænderne i lommen, råber ukvemsord efter én, men værre er, hvis man over for befolkningen ved kvarte sandheder fordrejer eller bevidst fortier arbejdets sande værdi og hæderlighed. Det kan desværre af den grund være betimeligt at appel-

lere til befolkningen om forsigtighed og eftertanke, inden man formulerer sin holdning efter læsning af dagens avis eller landsblad. Man kan i den politiske debat godt nedgøre folkestyret i befolkningens øjne i en sådan grad, at der opstår lede ved det og ønsket om en stærk mand eller et stærkt system kan næres i befolkningen, og det var vel næppe det, man havde ønsket.

Lad mig endelig sige om den økonomiske politik, at det er godt, det er lykkedes for fire partier trods deres forskellighed at bøje sig så meget imod hinanden, at en løsning blev gennemført. Men det er nok mindst lige så vigtigt, at disse fire partier nu er enige om at følge den økonomiske udvikling ganske nøje med henblik på en fortsat stram økonomisk politik; vi må appellere til befolkningen om forståelse herfor.

Vi har ikke brug for en ensidig økonomisk politik, men en afbalanceret økonomisk midterpolitik. Socialindkomsten er jo et godt eksempel netop på en sådan politik, og vi skal heller ikke glemme her, at kristeligt folkeparti netop har fremsat forslag tidligere om gennemførelse af dette rigtige og retfærdige princip, der ligger i socialindkomsten.

Men midt i al økonomien må vi ikke glemme, at folketinget har andre opgaver at se til. Det er her tilfredsstillende, at det er lykkedes de fem skolelovsforligspartier at blive enige om en ramme for de 16-19-åriges uddannelse. Det er vort håb, at der herigenem er skabt mulighed for at højne de praktiske uddannelsers faglige og teoretiske indhold sådan, at disse uddannelser bliver mere attraktive, samtidig med at vi kan fastholde de teoretiske uddannelsers høje faglige niveau. Jeg tænker her især på gymnasiet og HF, men vi må også i den videre udbygning have de frie skolars positive placering i uddannelsesmønsteret for øje.

Folketingets indsats kræves også på andre områder. I ti år har kristeligt folkeparti kæmpet hårdt mod pornografi under enhver form; dens frigørelse var jo den direkte anledning til vort partis stiftelse. Vor kamp imod pornografien er dikteret ud fra det kristne syn på forholdet mellem mand og kvinde. For økonomisk vindings skyld gør pornografien kvinden til kun at være et sexobjekt for manden og nedværdiger derved kvinden og det seksuelle forhold mellem mand og kvinde til dyrets plan. Og dette sker